

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orice corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa:

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 "

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după invoieală.

VILA SMARA

Ziarele au anunțat că «femeile romine sunt rugate să se întrunească la Vila Smara la Șosea pentru a lua măsuri în vederea retragerii d-nei Aristita Romanescu din Teatru».

De oare-ce o să se găsească poate unii șceptici și ticăloși cari să nu creadă că madam Smara e *apropietară*, publicăm poza Vilei dumneaei, un adevărat monument arhitectonic.

La poarta Vilei, eminenta poetă cîntă din armonia, pe cînd un cîrd de giște o contemplă și-o ascultă cu admirație.

ASASINIÎ STRĂCHINEASCHI

Sunt cite-va săptămîni acuma, de cînd, în împrejurări mai mult de-cît misterioase, cunoscuta Străchineasca a fost ucisă...eram să zic «pe datorie», dacă nu'mi aminteam că asasinul a luat cu el și ceva bonuri și bancnote!

În zadar poliția Capitalei — energetică și activă ca de obicei — a căutat să descopere pe asasin; în zadar d. judecător Mumiuanu și d. procuror Ionescu-Dolj au condus cu multă abilitate cercetările parchetului; în zadar d-rul Minovicî ține pe Străchineasca în aparatele frigorifere de la Morgă — rezultatul pînă astăzi e același: asasinul n'a fost încă prins!

Orî-cît răii voritori ar căuta să impute ceva poliției noastre, eu unul socot că nedescoperirea criminalului e ceva cit se poate de firesc.

În adevăr, asasinul Străchineaschi n'a avut, ca alți asasini, curajul faptelor sale! Dînsul a ucis ca un laș, pe ascuns, și n'a avut cel puțin curajul să lase fotografia sau cartea de vizită lingă cadavrul victimei sale!...

Atunci de ce să ne ridicăm cu atîta înverșunare în contra poliției? De ce să'i imputăm cu atîta cruzime nedescoperirea crimei, cînd indicările principale și obișnuite — fotografia și cartea de vizită — lipsesc?...!

Iată, însă, că cu toate dificultățile întimpinate în descoperirea criminalului, un simpatic și levent inspector de poliție, d. Ionescu, isbutește să'i dea de urmă. Populația Capitalei era emoționată: în fine ucigașul, un oare-care Stoinel, fusese descoperit.

— A! nu e adevărat... E o farsă... începură să strige vechile cadre polițiste, geloase de succesul inspectorului Ionescu. «Ca dovadă că nu e nimic serios, e că asasinul nu e la răcoare, continuau să zică «vechile cadre».

Nu sunteți drepti, domni mei! Orî-cît ați ride dv. de succesul d-lui Ionescu, un lucru rămîne în picioare: asasinul a fost descoperit.

A! că d. Ionescu nu l'a prins! Dar pentru numele lui D-zeu, prea multe vrei și dv. să se facă dintr'odată! Adică ce, dv. ați fi vrut să'l și descopere, să'l și prindă în același timp!

Asta nu se poate! Cereți prea mult onorabililor!

Și-apoi nici n'ar fi fost uman din partea d-lui inspector Ionescu să deranjeze pe Stoinel tocmai cînd venise și el la cafenea să soarbă un «jvarț» și să fumeze o țigară!

Orî-ce s'ar spune, deci, d. Ionescu are meritul de-a fi descoperit pe criminal. Că ucigașul a ieșit pe dîndos și a scăpat, asta nu'l privește pe d. Ionescu! Ia să fi ieșit Stoinel pe din față și atunci să fi văzut: Ar fi scăpat?..

Lăsați la oparte, deci, domnilor, glumele și calambururile. Nu e frumos, nu e just și nu e nici colegial să luați în periplizon munca unui camarad al dv...

Eu unul sunt absolutamente convins că Stoinel e adevăratul asasin. Și pentru următoarele considerente puternice:

1) În primul loc. fiind-că n'a fost prins!...

2) Fiind-că n'a avut curajul să iasă pe ușa din față, spre a fi prins de d. inspector Ionescu!

3) Fiind-că locul unde s'a găsit cadavrul victimei dovedește că Stoinel e adevăratul asasin. În adevăr, vă amintiți că corpul victimei a fost găsit lingă ușa! Ei bine, asta dovedește cu prisos că Stoinel, care e timplar de meserie, e ucigașul, căci obicînit cum este cu timplăria, a trebuit să comită și crima lingă o ușă! Dacă era geamgiu, desigur că ducea cadavrul lingă o fereastră!!

Parchetul și poliția, deci, să și facă datoria și să prindă pe Stoinel. Dînsul e autorul dramei din strada Teatrului. (Cum se cunoaște că e strada Teatrului: și acolo a trebuit să fi o dramă și un autor!) și deci trebuie prins cit mai curînd.

Țiū, tot-odată, să dau cea mai formală desmintire celor-l'alte svonuri cari circulă cu privire la autorul acestei îngrozitoare crime.

Așa, de pildă, citi-va dușmanii ai Teatrului au căutat să răspîndească svonul cum că autorul acestei crime ar fi o persoană din Teatru care a asasinat pe Străchineasca și i-a luat banii, spre a acoperi ast-fel deficitul stagiunii actuale!

Iată o glumă prea grosolană! Teatru n'o să lase nici-odată în deficit populația Capitalei, pentru a și acoperi deficitul sale! ...Și-apoi, la urma urmei, teatrul nu e în deficit anul acesta!...

Const. C. Brălesku.

PĂUNUL D-LUI STURDZA

Între alte lighioane domestice pripășite în curtea sa și îngrășate cu fărâmirile bugetului Statului, d. Dim. A. Sturdza are și un Păun. Adică de ce nu? O sumă de persoane marcante desabuzate probabil de comerțul intelectual cu oamenii, își concentrează simpatiile lor asupra unor viețuitoare mai inferioare. Ast-fel d. Tache Ionescu are o maimuță, d. N. P. Ianovicî un ursuleț, d. Sp. Haret o „Albină» care în loc de miere produce spanac literar, d. Furculescu are acasă niște șerpî, alții în fine au căței, pisici și chiar... Al. Constantinești-P.

D. Sturdza are, cum spuserăm, un Păun, saū mai bine zis o gaită limbută înpopoțonată cu pene de păun. Pe acest Păun îl ține închis în colivia «Secolul» și l'a dresat să scrie articole de ziar.

Atragem însă atenția d-lui Sturdza că Păunul d-sale e prost dresat, căci — voind să'l laude — îl face de rîs.

Cite-va spicuii din proza acestui Păun de contrabandă vor dovedi cu prisos afirmațiunea noastră.

Într'un articol publicat Miercuri 8 Ianuarie, Păun scrie:

«Atunci, se sculă adevăratul cîntăreț, maestrul flautului nostru național, domnul Sturdza, și le arată cum se cîntă în cîiasul primejdiei și dede conservatorilor o lecție de armonie, cum la Conservatoriul lor babilonic nu se pomenește ci numai într'al liberalilor».

Care va să zică d. Sturdza e flautist. Dar Vineri 10 Ianuarie Păun scrie:

«Noi, aci, n'am ști răspunde, și nevoiți suntem să transcriem prorocia domnului Sturdza fără comentarie: Va veni timpul cînd voiți spune cum s'au petrecut lucrurile cu acel anteproiect de budget, și atunci vor deschide ochii mulți conservatori și se vor convinge cum interesele Statului român au fost apărute de ai lor».

Par'că auzim pe Omer: «Veni-va ziua cînd sfînta Trote pica-va...».

Care va să zică d. Sturdza e un al doilea Omer.

În numărul «Secolului» de Duminică 12 Ianuarie, Păun scrie:

Veri-care ar fi ordinea zilei care, în Aduările legiuitoare, indeampă pe domnul Sturdza să vorbească, domnia sa nu scapă momentul fără a repeți, la urechile conservatorilor: *Ceterum censeo Carthaginem esse delendam* — ca bătrînul Cato.

Care va să zică d. Sturdza e o nouă ediție a bătrînului Cato.

În fine, ca să nu spicuiim prea mult, în numărul de Marți 14 Ianuarie, Păun zice:

Ast-fel, domnul Sturdza începă, mai întiū, să restaureze clădirea pe din lăuntru, astupîndu-i crăpăturile cu ciment, ușurînd-o de grinzi luxoase, netrebuincioase, propîndu-i învelitoare cu căpriori noi și curăţîndu-o de atîția cari rozători.

De unde rezultă că d. Sturdza trebuie să fie arhitect.

Ei bine, întrebăm: Nu faci oare de rîs pe un om cînd spuî că e, rînd pe rînd, flautist, Omer, Catone și arhitect?

Dar Păunul d-lui Sturdza e și pornografic. Iată ce spune el în alt articol:

«Ca să cînti cu flautul n-ar fi lucru așa de mare: după oare-care deprindere, îi suflă pe gaura de sus, calcî cu degetele pe cele de mai jos și faci să răsune ceva în vînt».

Se vede că Păunul d-lui Sturdza trăește în cuib de pupăză, numai așa se explică pornografia la care s'a dat în rîndurile reproduse mai sus.

Cozo.

RECTIFICARE

Citim în ziare că episcopul catolic monseniorul Hornstein a adresat o pastorală în privința postului.

Credem că e la mijloc o eroare tipografică și că ziarele au vrut să zică: pastorală.

MODERN-STIL

Mamă trăește în certuri cu ursul de păpă
Ce-și cată consolarea la Ketty, sau la Mina.
Mamă se consolează și ea cu cine-va...
Iar casa o conduce bucătăreasa Lina.

Fetița lor frumoasă de cinci-spre-zece ani,
E școlăriță încă, cu șorț și cu beretă.
O Doamne, ea nu cată pe drum la liceani,
Doar vărului Costică guriță îi dă, cochetă!...

Dar vărul o surprinde pupându-se cu Jean,
Și la mamă o spune — cu dînsul nu glumiți!...
— Amanți, ah, de pe-acuma? răcnește atunci maman,
Așteaptă *malheurezo*, întâi să te măriți!...!

Mimi Pinson.

MADAM SMARA LA TEATRU

Precum post fără caracatiță nu se poate, tot așa eveniment mai însemnat fără madam Smara nu e posibil.

Moare un om mare? Madam Smara îi ține un discurs, probabil ca să mai înveselească jalnica adunare.

Se inaugurează o statuie? Hop și madam Smara!

Se retrace Aristița Romanescu de la Teatru. Și'n afacerea asta s'a băgat madam Smara!

Madam Smara, într'un superb decoltaj, a apărut pe scenă, a oferit artistei o lampă și i-a ținut un discurs «în numele femeilor române».

Lampa era cu gaz, discursul cu spanac, însă mărturisesc că mai bucuros aș fi bănt gazul din lampă de-cît să'nghiț discursul.

Cînd auz vîzută-o pe Madam Smara pe scenă cu o lămpuță'n mîină și cu cogeamite discursul, mulți din spectatori auz început să fredoneze cunoscutul cîntec popular:

Batăl Dumnezeu să'l bată
P'al de-a pus lampa la poartă!

Alții, mai ticăloși, auz exclamat:

— Bine frate, cum în ajunul Moșilor și în prejiua lui 10 Maiu, poliția închide pe toți indivizii suspecți, nu s'ar putea lua o măsură preventivă analoagă și înainte de festivaluri d'astea artistice, de inaugurări de statui și înmormîntări simandicoase?..

* * *

Madam Smara a citit un discurs lung, ceva așa ca din Plocești pînă'n Gheboia.

Poliția, numeros reprezentată în sală, prin inspectorii Cantunari și Vlădescu Olt, prin comisarul Bădulescu, prin căpitanul de gardiști Condopol, a privit cu nepăsare cum s'a consumat infamia.

Mai mult: însuși d. Saita azista impasibil și gratis la pertractarea delectului.

Rușine! Așa dar publicul care frec-

ventează Teatrul Național a pierdut dreptul la protecția legilor, d-nule Lascăr?

* * *

Cu prilejul discursului ținut de madam Smara s'a constatat încă o dată că Teatrul Național nu posedă uși suficiente în caz de pericol, cînd panica coprinde pe spectatori.

Credem că ar fi nemerit ca în dreptul fie-cărui stal să fie cîte-o trapă, care să permită spectatorului să se facă nevăzut la timp.

Sau ar fi fost mai nimerit dacă s'ar fi întîmplat să se deschiză vr'o trapă pe scenă sub picioarele oratoarei.

* * *

Intr'o convorbire intimă, d-na Aristița Romanescu se zice că a declarat:

— Era să mă mai retrag de cîte-va ori din Teatru, dar discursul ce mi-a ținut madam Smara mi-a tăiat pofta de festivaluri pentru tot-d'auna.

... Adevărul e că, grație amestecului d-nei Smara, festivalul a devenit o adevărată festă care s'a jucat publicului.

Pentru amatorii de calambururi am putea să adăogăm: A fost o festă nefastă a unei fuste la un festival care ne-a fisticit cu totul!

Și am mai putea adăoga că madam Smara ne-a turtit fes...tivalul.

* * *

Acum naște o întrebare:

Bine, d-na Aristița Romanescu s'a retras de la Teatru. Adică, nu bine, rău că s'a retras. Dar madam Smara nu se mai retrage odată de pe arena publicisticii?

Credem că ar fi timpul ca acest măreț eveniment să se producă. Țara 'ntreagă l'ar sărbători ca un singur om. Nu numai o lampă i s'ar oferi jubiletei pentru buna sa idee. Bărbații romîni sunt mai galanți de cît femeile romîne cînd e vorba să dea cadouri. Am fi capabili să-i oferim un

candelamburu cît toate zilele de mare, plus cîte-va duzini luminări de spermanțetă, plus etc. etc.

A propos... Dacă ar lua ziarul «Zeflemeaua» inițiativa să organizeze un festival pentru retragerea ilustrei publiciste din literatură?

Consultăm în această privință pe cititorii noștri și-i rugăm să ne trimeată în scris ori-ce propunere vor găsi cu cale să facă pentru a da un caracter cît mai grandios acestui festival.

Vom publica în numărul viitor scrisorile ce vom primi.

Kiriak Napadarjan

CA EREMIA

„Adevărul“ anunță că: la suplimentul său «Pentru copii» va da ca premii zece sticle de vin negru vechi, la suplimentul său «Viața Militară» oferă o pereche de pantaloni de la croitoria «La primul sezon», iar la suplimentul umoristic «Belgia Orientului» un filtru.

Amicii de la «Adevărul» auz brodit-o ca Eremia.

Să alcoolizezi copiii cu vin negru în loc să le dai lapte cu biberonul, e o infamie.

Să faci cadoș militarilor pantaloni de la o croitorie civilă, însemnează că ai dori să-i vezi reformati și trecuți în țivilitate.

În fine, dovedești o ignoranță crasă cînd oferi cititorilor unei reviste umoristice un filtru pentru apă rece, ca și cînd lectorii bonvivanți ai revistelor umoristice ar obicinui asemenea lichid indecent.

Iubiți confrăți, e cel puțin lipsă de tact să oferi unui chel ca dar un pieptene; unui popă, un bilet de intrare la bal mascat la Eforie și Miți Biciclistei un tratat de morală.

Korikopol,

MELANCOLIE

Ah! dulcea mea copilărie
În veci nu te voi reafila!
Cu nesecata veselie
Și cu bastonul lui păpă.

Cu care-ades, pentru nimicuri,
Mă dăscălea, știu colea bine! —
Apoi îmi cumpăra fisticuri.
Și iar d'a capo și al fine.

Iar cînd făceam vr'o ștregărie
Mă gratula și c'un picior
Ah! unde ești copilărie?
Sentimental suspin de dor...

Mimi Pinson

FATALITATE...

Un franc... și-atîtea visuri s'au dus cu el odată...
Ah, unde-i bucuria cînd 'și-a văzut schimbată
Comoara ei de nichel și-aramă și delirul
De gînduri...

Cîte fețe schimbat-a'n minte i șirul
Cel mindru de mărgel, visat atît! — Și acum
Rămas-a din comoara-i o cutioară numa,
Cutia de chibrituri — unica confidentă
A celei care astă-zî norocul își lamentă...

De șeșe luni a dat-o tătica să slujească
Cu dublul scop: să scape de o gură și să 'și crească
Budgetul — prea mic față de criza de arsură
Prin care-i trecea gîtul lipsit de bătură...

De șeșe luni ea stringe — 'i-a dat un musafir
Un cincî, altul un zece și mult doritul șir
De boabe lucitoare, 'i-au apărut în minte
De cite ori ispita 'i trecea pe dinainte
Sub formă de bombone, dovleac, sau turtă dulce...

Ah, seara, cînd trudită mergea ca să se culce
Cum ridica salteaua cu frică de avar
Și lua cutia 'n mină, s'o vadă, — nici măcar
Nu desfăcea capacul.

Și-apoi la anul nou
Cînd o băncuță 'ntreaga a căpătat «cadou» —
Făcuse pîn' atuncea trei bani și încă doi
Ii mai lipseau... Ce bine îi mai părea! Și-apoi
Cînd și-a văzut ea francul întreg. Și-acum?! L'a dat
Stăpinei și stăpina i-a dat...

Ce mai salată,
De pumni și palme 'n spate pe cana cea sfărmată.

Cum i-a căzut din mină—n'ar ști să 'și amintescă—
Din leafa ei, stăpina i-a zis c'o s'o plătească, —
Dar leafa vine tata de-o ia — și o «părintească»
Morală — aproape rudă cu moarte' ar fi așteptat-o,
Cu francul ei spinarea acum și-a scăpat-o
Și-și plînge idealul de o jumătar' de an
Sdrobit de-o cană spartă și de un destin dușman...

Constanța, Februarie 1903.

Heana.

DOVADA

A răbdat Ionică, a răbdat cit a putut, dar
nu mai merge să se facă n'aude-n'avede;
l'arată cu degetul toată mahalaua. Dacă
ar fi numai despre el, orbit de pasiune, poate
că tot ar ierta. Dar rudele nu'l lasă:

— Orb ești? nu vezi că te'nșeală cu
toți drăngălii pe cari tu, ca un găgăuț,
i-ai aduc în casă, sub cuvînt că 'i's prieteni?
Ne a făcut familia de ris! Se'ntinde cu
toți ăia... Toată lumea i-o spune și, par'că
ești fermecat! nu vezi să crezi! Iti pune
coarne și cu sergentul de stradă! Factorul
poștal, cînd i-ai aduce scrisorile, se'ncurcă
cite un ceas în vorbă... A văzut-o frate-
tău, mai alaltăeri, sbenguindu-se cu gaza-
rul — ce mai vrei!

Azi așa, mine așa, i-au tot tocat ne-
murile la ureche răutăți, pînă cînd s'a ho-
tărît:

— Să știi că te las! Dați divorț! Am
și băgat hirtile în Tribunal.

Lencuța atîta aștepta:

— Mare pagubă! Să vii înapoi cînd te-

oiu chema eu. Cu ce m'am ales după ur-
ma ta? Nimic în cap, nimic în pungă, ni-
mic în...

Cuvîntul din urmă nu se mai auzi, fiind-
că Ionică, furios, eșise afară trîntind ușa.

Iată-i acum în fața tribunalului, Ionică,
privindu-și jumătatea galeș, aproape s'o
ierțe; ea făcînd ochi dulci unui tinăr cu
care stătuse de vorbă pîn'atunci.

— De ce vrei să te desparți? întreabă
președintele.

Ionică schimbă fețe-fețe; lasă ochii în
jos; limba i se încheștează în gură.

— Spune mai repede; n'avem timp de
pierdut.

— Spune omul lui Dumnezeu, șoptește
mama lui Ionică de la spate, unde șeade
de planton

— Sssst! tăcere! intervine aprodul.

— Păi, să trăiți, Domnule Președinte,
nu e cum ați crede d-voastră, o chestie
banală.

— Cum banală?

— Adică de bani, din pricin azestrei.

— Atunci?

— E de rușine, ingină în sfîrșit Ionică.

— Să se evacueze sala!

Unul cite unul, curiosii de-abia se'ndura
să iasă; avocații de afară, auzind că e șe-
dință secretă, se grăbesc să intre. Cel din
urmă este tinărul care făcea ochi dulci
Lencuței. Privirea ei îi zice: «Lă vedere».
Bătrîna stă neclintită de bancă. Cu mare
greutate reușește s'o urnească aprodul.

— Ei, acum poți să spui.

— Erea, Domnule Președinte.

— Ei, și asta e de rușine? D'ăia m'ai
făcut să golesc sala?

— Păi să vedeți e rea...

— Ce fel de rea omule?

Aci supleantul se apleacă la urechia
președintelui și 'i explică înțelesul unei fraze
din *Cronica Modovei*, unde se vorbește
de soția lui Vasile Lupu: «Și-a lăsat-o
Domnul pre ea, fiind-că era rea...»

— De ce nu spune-ai pe șleaț, neni-
șorule? Dă-o pe rominește. Care va să
zică, vrei s'o lași fiind-că te înșeală?

Auzi cucoană ce spune dumnealui, a-
devărat?

(Lencuța se roșește pînă în virful urechi-
lor și protestează:

— Vai de mine, Domnule Președinte,
cum se poate una ca asta? Auzi să ndrăz-
nească să mă insulte!?

— Ai martori? întreabă în sfîrșit Preșe-
dintele pe Ionică.

— Firește că am.

— Să'i depui cu o petiție la grefă. Ter-
men de 15 Februarie.

(Ionică pleacă amărît; Lencuța grăbită să
și regăsească prietenul).

A doua-zi aprodul introduce pe Lencuța
în camera de consiliu. E însoțită de un
avocat.

— Ce'i porunca cuconiță? Par'că ai avut
un proces pe aici.

— Tot în aceeași afacere venim, expli-
că avocatul. Doamna a făcut cerere recon-
vențională.

Apoi încet, la-oparte, supleantului:

— «Mon cher» e splendidă. Dacă vrei,
ți-o trec.

Bine, voiți face tot ce'mi va sta în pu-
tință, răspunde exagerat de tare magistra-
tul, să creadă că e vorba de un proces.
Iar după ce-a eșit avocatul Lencuței:

— După cum văd, D-ta faci o cerere
reconvențională. Pretinzi că soțul D-tale
te-a bătut.

— Da, Domnule, ingină petiționara, că-
reia îi vine să ridă.

— Apoi nu ți-a scris bine jalba, cine
ți-a scris-o. Mai întii că nu e pe timbrul
legal, și apoi...

— Cum trebuie s'o fac, dacă nu vă
supărați?

— Apoi, vezi D-ta, noi, ca magistrați,
n'avem voie să facem concurență avocaților
dînd sfaturi înpricîntilor. Dar, pentru D-ta,
am s'o fac. Treci mine dimineață pe la
mine pe-acasă: Calea Mînăstirii No. 902;
dar să nu vii mai tîrziu de ora zece, că
nu mă găsești.

În sală o înhață grefierul:

— Ați dat actul?

— Domnul supleant zice că nu-i bine
făcut.

— Vă fac eu altul.

— Trebuie pe timbru, și n'am parale la
mine.

— Nu-i nimic, am eu. Mergem la res-
taurantul de peste drum și 'l facem împreună.

— Ce-o să zică Domnul supleant? M'a
dat înțînire mine dimineață acasă, să'mi
facă Dumnealui actul.

(Grefierul a priceput și ride'n barbă mul-
țumit c'o ia înaintea judecătorului:

— Du-te mine dimineață cu actul făcut
și-o să fie foarte mulțumit.

A treia zi aprodul introduce iar pe Len-
cuța. În camera de consiliu e îmbulzeală.
Supleantul se face că n'o cunoaște. Grefi-
erul idem. Dar la cite și trei le ard obrazii.

Membrul de ședință, văzînd aglomerația,
primește și el acte. Firește că la Lencuța
se repede!

— Aveți o hirtie...

Supleantul îi face cu ochiul. Cit ai bate
în palme, colegii sunt în camera de a-
lături.

— Are un proces de divorț. Splendidă,
«mon cher»; dacă vrei ți-o trec.

— Doamnă, poștește aici, o chiamă
membrul de ședință. Șezi, te rog... Ai fă-
cut o cerere de conexare.

— Da, Domnule.

— De ce nu ceri și pensie alimentară,
pînă la pronunțare? Ai avut zestre?

— Da.

— Copii ai?

— Da.

— Atunci ai dreptul.

— Nu știu cum s'o fac.

— Deși nu e în atribuțiunea mea, dacă
nu te superi, o să ți-o fac eu. Treci mine
dimineață pe la mine: Strada Pudoarei
No. 69.

Cînd ese în sală, se bat vre-o șeșe inși
să pună mîna pe ea. Grefierul, discret,
nu-și spusese aventura «de cit» colegilor.

In sfârșit, reușește s'o convingă un copist bacalaureat.

— V'a admis cererea ?

— Mi-a spus să fac altă jalbă pentru pensie alimentară.

— V'o fac eu.

— Mi-a spus Domnul Membru de ședință că mi-o compune Dumnealui. Să vii mine dimineață în Strada Pudoarei.

— Nu-i nimic; o să fie bucuros că vii cu cererea gata. Uite, mergem la restaurantul hotelului de peste drum, și-o înghebam pe indelete, într'un sfert de ceas suntem înapo!

A patra zi aprodul introduce din noii pe Lencuța. E într'o Simbătă; procese puține, numai două trei tutele; de data asta e de față și președintele. Cel-laltii magistrații, ocupați cu rezolvarea petițiilor, se fac că n'o văd. O intimpină Președintele:

— Ce este ?

Și după ce a văzut cererea :

— Vrei un termen scurt ?

— Da, dacă se poate.

— Cu plăcere. Spune-mi te rog unde stai ca să știu unde să trimet citațiile.

Adresa era deja la dosar; dar acesta era sistemul președintelui ca să intre în vorbă :

— Poate să vie aprodul cu citațiile ori când ? Nu zice nimic barbatul ?

— Nu, că a plecat de acasă.

— Bine, atunci o s'o aduc diseară, chiar eu...

Pe Președinte îl precede de astă dată aprodul, căci își face chipurile drum și dinsul pe la impricinată.

Și conexarea și pensia alimentară și citațiile au mers strună. Tot ce cerea Lencuța i se admitea. Par'că era un făcut: tribunalul judeca tot-deauna în complet. In sfârșit, sosi și ziua ascultării martorilor; Ioniță i-adusese de cu noapte. Adusese și ea, învățată din timp.

— Ce știi D-ta ? Auzi, Domnul susține că soția Dumnealui necinstește casa.

— Eu, nu știu nimic.

— Dar D-ta ?

— Nicî eu.

— Mint amindou! să știi că i-a'neureat spurcâta, răcnește furioasă mama soacră.

— Să vie martorii reclamantei, ordonă Președintele.

(Sunt trei. Jură toți pe sfînta cruce că Ionică o bătea de-o svînta).

— Cite și trei i-au fost amanți. Nu-i credeți, Domnule Președinte! mai urlă, disperată, bătrîna, privindu-și cu milă pe Ionică al ei, care stă plouat.

— Tribunalul declară desfăcută căsătoria, pronunță Președintele. Divorțul se hotărăște în favoarea soției.

Și apoi reclamantului:

— Cum era să ne pronunțăm în favoarea D-tale ? Noi nu condamnăm aici de cît cu dovezi ? Cu ce ne-ai probat că nevasta D-tale e necinstită ?

— Asta merge sus, eu fac apel, strigă disperat Ionică.

— Mergem pină la Casație! tună mama soacră.

— La Apel, poate să mai am trecere se gindește Lencuța dar la Casație nu cred.

Radu D. Răsetti.

REGRET...

Marie.

Ce ochi drăguți și plini de viață,

Ce dinți frumoși, strălucitori!

In vorbă cită gingășie

Și'n colțul gurei citi fiori!...

O! dulci comori de frumuseță

Dacă regret ceva amar,

Cînd mă găsește în fața voastră,

E că nu sunt și eu tilhar!...

Const. C. Brălesku.

Numărul pe lună Ianuarie din

REVISTA TEATRELOR

Director: Ioan I. Livescu

Coprinde un sumar bogat și frumoase ilustrațiuni.

INTRE DOUÏ BACÏ MOÏÏ

Pe două creste de munți, dincolo de Carpați, tot învîrtindu-se după oi, spre seară, două bacî moï pe negîndite au apărut față în față. Cum pe munți rar se vede om cu om, fără multă ceremonie, făcînd miinile pîlnie în jurul gurei, s'au pus la vorbă, strigînd unul altuia.

I-ul cioban: — No, da bun întîlnit, vericule!

II-lea cioban: — No, da bun găsit!

I-ul cioban: — Te cam posnă (cunosc).

II-lea cioban: — Și eu te bănușesc (asemenea).

I-ul cioban: — Nu ești tu Stan Stănuși din Aluniși ?

II-lea cioban: — No, că drept în țoancă mă loviși! (așa este) Dar tu, nu ești Ion Ionat din Bănat ?

I-ul cioban: — No, că țoc la loc mi-o puseși, vericule! (întocmai).

II-lea cioban: — Da par'că aveai o zeveleuță de fată ?

I-ul cioban: — Nu, că-i 'oinică lucră mare!

Dar și tu par'că aveai un țingău de flăcău ?

II-lea cioban: — Poi că s'o făcut cît un munte!

I-ul cioban: — Ia grăește: nu ar fi bine să-i încurăm pe amundoi ? (să-i însurăm).

II-lea cioban: — Apoi că-i lesne, cu voia satului și a pircălabului din lăuntru (din sat).

I-ul cioban: — Ia grăește: ce-i vei da de zestre ?

II-lea cioban: — No, că ce să-i dau! Două lătrători (cîini), doi împingători (boi), doi me-he-he (mei), doi be-he-he (berbeci), doi sbîrn' în gaură (stupi cu albine).

I-ul cioban: — No, că tot îi vei mai da ceva ?

II-lea cioban: — Că nimic, zău! Nicî creanga mărului celui roșiu din dealul cel mare... de ași ști că rămîne fată neîncurată! (nemăritată).

Dar tu, ce-i dai țingăului tău de flăcău ?

I-ul cioban: — No, că ce să-i dau!... O pereche de cioareci groși, o pereche de ochine (opine) suciți și învîrtiți ca sania la cioc, o căciulă de nouă hîrșii (piei) croită pe loită (loacă), îndreptată pe săgeată, cu fundu ca tunu, de n'o putea trăsni nicî chiar sfîntu!... Cînd o face hora: hița! hița! căciula se facă: numai! numai! și toți să dea în chiote și în strigăte care să 'și dea fata după dinsul; că-i voinic lucru mare!...

Un lătrat furios de cîini întăritați le taie conversația. Ambii dispar, ca după cinci minute să revie.

Și iarăși încep:

II-lea cioban: — No, mă, da tu fost-ai la biserică, mă ?

I-ul cioban: — Fost-am, mă.

II-lea cioban: — Și ce-ai văzut acolo, mă ?

I-ul cioban: — No, că se să văd... Cînd am intrat în biserică, am auzit pe buhahoia (popa) ogînd (citînd); și tot norodul s'o temut de el, numai eu nu! Apoi, a doua oară o eșit și-o început s'împărtească fum, zicînd: Na și ție! Na și ție. (da cu cădelnița) — și tot norodul a primit, numai eu, tare de 'înte (minte) și țeapăn din'ainte (cu pieptul sus) n'am vrut să primesc. — A treia oară o eșit cu trîncănaele (darurile) și tot norodul o chieat (îngenuchiat) de frîca lui jos. Numai eu l'am chieat cu băta în cap, că tot norodul o sărit la mine să'mî plătească (să mă bătă), eu însă om tunat (eșit) pe ușe așa de tare, în cît și biserică se luase după mine. (Cînd a scăpat din minile celor din biserică, în goană gheba s'a agățat de clanța ușei, ce s'a închis în urma lui).

Lătratul de cîini a reînceput și mai furios; chiote lungi sparge liniștea văilor.

I-lea cioban: — Ce-ți fac cochilașii ai micî, mă ?

I-ul cioban: — No, că s' moî, moïți (mititei și cam plăpînzî).

II-lea cioban: — Apoi, că să țî îi întepenească cel de sus! (D-zeu să-ți îi facă voinici).

I-ul cioban: — Cu bine, frate Stane!

II-lea cioban: — Cu bine, vere Ioane! Și Stan Stănuși a rupt-o la vale, spre partea de unde veneau chiotele.

Nae.

POVESTEA UNUI MĂRȚIȘOR

Trecnd al ernii trist sezon
Ce credeți că mi-a dat în gînd ?
(De oare-ce n'am niçî un bon
La sorți să-mi iasă) : al meu palton
Să-l vind.

Imediat am și chemat
Pe un ovreiu, care strigase
Un «haine vechi» lung, tremurat.
Ceruî opt lei; iar el mi-a dat
Șease.

«O! tu, palton ce valorezi
«La ăst ovreiu doar șease lei,
«De-i vrea să te instrinezezi
«O situație-mi creezi
Cu ei».

Să-l dau ori nu?! Pe gînduri stam...
De-odată — ca trezit din vis —
O promisiune'mi aminteam :
«Un mărtișor Lenuți i-am
Promis».

Nu mai aveam motiv de stat
Pe gînduri, ca toți gugumani...
Am scos paltonul, i l'am dat,
Ovreiu-apoi mi-a numărat
Baniî.

Mi-am zis : «E timp, de cînd mereu
«O tot pisez și-acum — la pont —
«Să pierd ce-am cîștigat cu greu...
«Și pentru-atît să sufer eu
Afront?...»

«Oh! nu! aceasta n'o doresc...
«Dar, ce folos, în punga mea
«Ceî șease lei nu se încălzesc»
Pleacă apoi să mă'ntilnesc
Cu Ea.

În colț, pe lingă-atelier
O aștepta cu dor, cu jînd ;
Mai aștepta și-un ofițer ;
Privea la stelele pe cer
Sclipind.

Îmi pregăteam în mîntea mea
Un mic discurs, să nu dau kix ;
Și vremea ce încet trecea !
Tot așteptam, doar o suna
Opt fix.

În fine sună opt. A! Iat'o !
— O așteptam cu-atît nesaț —
Dar dînsa strada-a traversat-o
Și ofițerul a luat-o
La braț.

Par'că 'mi-a stat un nod în git,
'Nainte-mi toate se'nvirtea...
Dar, alungai un gînd urit,
Iar mărtișoru-am hotărit
Să-l bea.

Cu bani nu m'am întors acasă
I-am dat la Cooperativa ;
Și am jurat : Croitoreasă
N'oiu mai iubi cit de frumoasă
Fi-va.
Gep.

RIGORILE POSTULUI

În urma intervenirei I. P. S. Mitropolitului primat și în baza ordinului ministrului de interne, prefectura poliției Capitalei a luat dispozițiuni de a se interzice cu desăvîrșire, în prima și în ultima săptămîină a postului, ori-ce fel de spectacole, ca : teatru, concerte, baluri, lăutari, cafenele-cîntînde, circ, ș. a.

Balurile mascate vor fi oprite în timpul postului, iar cafenelelor-cîntînde li se interzice, în cele două săptămîini arătate, de a da voce femeilor să stea în localurile de consumațiune.
(Ziarele).

Dejun : Ciorbă de fasole, fasole sleită cu cruce de ardei, varză acră, mazăre bătută, măsline, praz.

Prinz : Cele de mai sus cu varianta unei ciorbe de minătarci, caracatiță, salată de cartofi, alva.

Firește, vorbim de lumea cea multă pentru care postul nu înseamnă numai raci, iere de diferite feluri, scoici, meleci și cele-l'alte articole de lux.

Spuneți, deci, drept-credincioșilor, dacă vorba poetului, vă suride o asemenea viață și dacă nu e o paradoxă să spuî că viața e dulce—în post?

Nu vrem să intrăm în fondul chestiei, pentru a nu fi învinovați de ideî subversive mai ales că credința subscrisului e că sunt mult mai preferabile posturile retribuite de Stat de cît cele orînduite de biserică.

Intr'u cît spiritul se îndreaptă mai mult către cele sfinte, cînd stomacul e pus într'o asemenea situație de plîns și de ce adică fasolea și varza acră sunt socotite ca singurele mijloace de purificare materială și morală în ajunul marilor sărbători, e o problemă prea serioasă, pentru noi, obișnuiți să tratăm chestiile cari pot înveseli pe cititori, nu cele care i-ar predispuie la grave meditații.

De oare-ce decizia ministerului de interne este însă o operă pur lumească, avem dreptul, credem, să vorbim de dînsa.

* * *

Se oprese spectacolele, ca reprezentațiile teatrului național și concertele, pentru cuvîntul că ar sustrage spiritele de la penitența reglementară.

Deci arta dramatică sau muzica sunt lucruri eretice ; un act dintr'o piesă de teatru e un act de pervertire a cugetelor, iar un tenor care cîntă capo-d'operă muzicală, un spînzurat care tînde la pierzarea sufletelor.

O persoană sus pusă — locuște la etajul al III-lea — pe care am interviewat-o asupra acestei cestiuni de actualitate, persoană în măsură d'a fi bine informată, dat fiind-că are licența în drept și e deci din anturajul d-lui ministru de interne, ne-a declarat că a fost nevoe să se ia această măsură generală, de oare-ce nu se putea preciza ce să se joace și ce să se cînte.

De-o pildă dacă opera italiană cînta pe Faust ? Mai mare rușinea, ca în săptămîina mare niște creștini să aplaude pe Mefistofel ?

Dar dacă se juca la teatru *Cuvîntul mortului* ?

Apoi nu era un scandal să vie d. Notara pe scenă și să afirme că vorbesc morții, adică să pretinzi în existența strigoilor, în postul cel mare ?

— Bine, am zis noi, dar în chestia femeilor veți avea oare argumente tot atît de irefutabile ?

— Ar fi prudent, ripostă interlocutorul nostru, ca să nu vă înfigeți în asemenea chestie.

— Bine, dar...

— Așteaptă să te lămuresc. Dispoziția privește pe domnișoarele—vorba vine—de la șantan sau cele cari fac pe chelnerițele prin unele localuri și care se trec și pe dînsule printre articolele de consumație.

— Nu văd răul...

— A! păi așa sunteți dv.—și după ce onorabilul ne trase un perdaf, continuă :

Mă rog, ce înseamnă a posti ? A te abține de la carne ! Ei bine, arătăm d-ta pe Tantalul modern pe care lanțurile rațiunii l'ar putea opri față de decolajul de la așa zisele cafenele-concert ?

— Exagerezi...

— Cum d-le ? Scenele de la șantan nu știți d-ta că n'au cortină ?

— Ba da.

— Va să zică se cîntă fără perdea, ceea ce înseamnă că se petrec scene care numai de post nu sunt. Or, consumațiile de dulce sunt oprite de biserică și cum principalele articole de consumație în asemenea localuri....

— Mă iertați și o să-mi dați voce să mă înfig. Bine, pînă unde împingeți d-v. abstenența de la dulce ?

Nu socotiți că e de ajuns să vă opriți la stomac și să nu vă coboriți mai jos ?

Și dacă sunt împedecat d'a lua asemenea... consumații de dulce într'un local public, cine mă poate opri d'a-mi procura prin alte mijloace și a gusta acasă ?

Ce face atunci decizia ?

— Cel puțin nu se face în mod public domnule și...

— ...și se cunoaște că d-ta ești veșnic... în post.

O privire furioasă îmi dete să înțeleg că mersesem prea departe și mă grăbii să dispar, încheind interviuul.

În drum spre casă am avut ocazia să trec pe lingă un local de consumație, foarte onorabil de alt-fel.

Înăuntru era un chef numărul unu, iar două cari pleacă se felicitaî reciproc.

— Bine-am petrecut !

— Da ce să faci d-le ? La urma urmei și paharele au muzica lor, și dacă nu poți să ai alta să te mulțumești cu diapazonul fasolei ?

.. Ce Sodomă, domnilor, ce Sodomă !

Ac.

ȚĂRĂNEȘTE

- «Să știi surato că ți-o fac!
«De ce-mi tot dai tircoale,
«Și-mi rizi, cu ochii tăi de drac,
«Că m'ai băgat în boale?!
- «Să știi c'odat'am să te prinzi,
«Cînd te-oi vedea că depeni,
«Ș'o să-ți sărut ai ochi lucinzi :
Că... prea m'ai scos din pepeni!
- «O fi! se vede d'aia crezi
«Că are pește balta,
«Ca să te intinzi... pe cînd lucrez,
«Te rog mai vezi de alta!»
- «Da'fie, lesne te iuțești,
«Și tare ești ținnoasă,
«Dar cit mai ne 'ndurată ești,
«Pe-atîi ești mai frumoasă!»
- «Păi cum!... S'o spu și lui Grivei...»
— «Așa surat'o?... Bine...»
— «Ei spune nene, ce tot vrei
Că vrea să scap de tine!..»
- «Dor un sărut, de mă iubești,
«Pe rîmena ta gură...»
— «Intinde-te dacă poțești
Să-ți ard o calcavură!..»
- «Ai da?!... cu pumnul ăst drăguț?
«Ei dă! să văd știi rostu?»
— «Păi, dacă tu nu mă săruți
«Și stai așa ca prostu!..»

Vasile Pop.

UN DAR PENTRU D. STURDZA

Dialog auzit în magazinul bijutierului Radivon.

Un mușteriu. — Care va să zică nu puteți să-mi executați comanda așa de repede?

O vînzătoare. — Tocmai repede nu, pentru că avem o sumă de alte comande, cum de exemplu o frumoasă palmă de aur ce i se oferă d-lui Sturdza cu ocazia jubileului d-sale.

Mușteriu. — O palmă? Puteau să-i aleagă alt cado, destule palme a primit primul ministru din partea țării!

VICTIMA UNEI GREȘELI DE TIPAR

Două bețivani își povestesc isprăvile lor și fie-care se silește a *epată* pe cel-l'alt.

— Ceea ce-mi spu e un moft, zise la un moment dat unul dintre ei căruia tovarășul său îi istorisise un chef cu peripeții late de tot și cari miroseau cale d'o poștă a fanfaronadă.

— Mie mi-s'a întîmplat o drăcie și mai mare. Inchipuește-ți monșer că eram bolnav și de două săptămîni nu pusese în gură nici vin, nici bere, nici spirtoase. Consumam după prescripția doctorului, numai apă alcalină.

— Bietul băiat! se crezu obligat să zică cu compătimire cel-l'alt bețiv.

— Ei bine, monșer, într'o zi băgaiu de seamă că eram beat krup.

— De apă? Imposibil!

— Așa 'm-am zis și eu la început. Însă la urmă am constat că se poate. În adevăr, examinînd sticla din care beam zilnic, văzui că, printr'o greșală de tipar, pe etichetă, în loc de «apă alcalină» scriea «apă alcolină.» Aceasta fu cauza straniei mele beții. Curioasă consecință a greșelilor de tipar, nu'i așa?

COMEDIA PARLAMENTARA

Nea Nae Moroianu și ușierii. — Testamente după moarte. — D. Constantinescu-P.

D. deputat Moroianu, cunoscutul bancher și chessor al Camerei, intră cu o falcă 'n cer și cu una în pămînt în incintă și începe să se jeluiască:

— Îmi dau demisia din parlament, asta e caraghioslic!

— Ce e nene Naie, te-a amenințat Conu Mitiță cu degetul?

— Ai dat vr'unui deputat diurna de două ori și nu-ți ies bine socotelile chesturei?

Fie-care îl îmbulzea cu întrebările. Nenea Naie Moroianu își vîrșă în fine focul de pe inimă:

— Batjocură, domnule! Am vrut să bag pe un prieten în tribună și ușierul mi-a spus că nu-i voie, că trebuie să am un bilet de la d. Horia Rosetti, primul chessor. Am ajuns mai rău ca școlarii, domnule. Miine poimîne te pomenești că o să ne impuie — Horia referens — ca să ridicăm două degete 'n sus spre a ne cere afară!

În acel moment se apropie și ferecheșul deputat Stănculeanu, supranumit și «femea cu barbă», și protestă:

— Și eu am pătit tot ca dumneata, nene Naie cu un ușier!

— Să ne dăm dimisiile!

— Nu putem suporta un asemenea afront!

— Rîd și curcile de noi!

— Să adresăm o interpelare guvernului!

— Lăsați că vă împac eu, interveni, d. Lascăr: am să viu cu un proiect de lege prin care să cer ușierilor, pentru a fi admiși în slujbe, un examen de capacitate și licența în drept. Cînd vom avea la Cameră ușieri ti-

trați, n'o să vă mai plîngeți de moravurile lor necivilizate?

* * *

D. Mille începe ast-fel discursul d-sale asupra legii de organizare a poliției:

— Aș putea să zic, domnilor, că această lege este testamentul guvernului.

(D. Diamandy intrerupe).

— Pardon domnule, Diamandy, testamentele se fac și înainte de moarte! adăogă d. Mille.

...Adică cum vine asta? adăogăm noi. Sunt oare testamente pe cari cineva poate să le facă și după moarte, d-le Mille? Noi numai la teatru în «Don Juan de Marana» am văzut un mort ridicîndu-se din sicriu și iscăind un testament.

* * *

D. Al. Constantinescu-P. citește raportul la legea poliției.

— Frumos raport, zice unul din «vechile cadre».

— Cum ai zis, frumos *raport*? întrebă un «tînăr generos»?

Delabufet

APA DIN IAȘI

În expunerea de motive a proiectului pentru împrumutul de 600.000 de lei ce contractează orașul Iași, d. Lascăr spune că conductele de apă din localitate trec pe sub cimitir și prin latrine.

Și se mai miră unii de ce au atîta căutare vinurile de la Finkelstein și Borta rece.

Din parte-ne ne bucurăm ori de cîte-ori avem de înregistrat fapte, ca acela semnalat de d. Lascăr, menite să descrediteze apa, această execrabilă băntură dătătoare de tifos și care cauzează atîtea alte nenorociri sărmanei omeniri.

Cerem, în acelaș timp, darea în judecată a Ligei antialcolice din Iași care îndeamnă lumea să consume acea otravă care se servea populației sub inocenta etichetă de apă și pe care d. Lascăr o designează cu drept cuvînt dispregiului public.

VIZITAȚI

EXPOZIȚIA PICTORULUI VERMONT

din Pasagiul Romin, deschisă în toate zilele. Intrarea gratuită.

DESFACEREA PRODUSELOR

DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCEPULUI B. ȘTIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 121

Recomandă următoarele produse:

VINURI ALBE ȘI NEGRE

DIN VIILE

B. ȘTIRBEY

DE LA DRĂGĂȘANI

FĂINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUFTEA
din grânele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA

MIERE DIN STUPARIA BUFTEA

EXCELENTA BRÎNZĂ

„GUSTUL GERVAIS”

Din fabrica de brinzeturi din Buftea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

MEDALA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice

ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATĂ

singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FARMACIA

A. ALTA

FURNISORUL
Curței PrinciareSTRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALĂ

PENTRU

OXIGEN

LABORATOR SPECIAL

PENTRU

— ANALISE DE URINA —

A apărut:

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. **Prețul 1.50 b.**
In București se găsește de vânzare la „L'Indépendance Roumaine”, la librăriile Sococ, Alcalay și la autor.

A apărut și se vinde în toată țara cu prețul ridicol de 10 bani, o ediție populară a faimosului volum

DE INIMĂ ALBASTRĂ

cuprinzând cele mai geniale poezii ale lui Dom Paladu, precedate de o prefață datorită eminentului critic român Tarascon.

D-nii deposițarii din provincie ai „Zeflemeaua” sunt rugați să comunice printr-o carte poștală câte volume doresc.

La administrația ziarului

„ZEFLEMEAUA”

se găsește de vânzare cu prețul de

4 LEI

colecția completă a primului an din „Zeflemeaua”.

BUCUREȘCI, PIAȚA TEATRULUI

D'asupra Berăriei Cooperative

MIRCEA G. PETRESCU

FOST MAGISTRAT, AVOCAT

S'a mutat Str. Columbelor 4 bis

CONSULTAȚII de la 8—10 a. m.

BUCUREȘCI

Talentatul pictor Nicolae Vermont a deschis o expoziție în Pasagiul Român No. 31 (Calea Victoriei).

Expoziția va fi deschisă în toate zilele de la 9 — 12 dimineața și de la 2 — 7 seara.

NICOLAE A. POPOVICI

DOCTOR ÎN DREPT, FOST MAGISTRAT

AVOCAT

MUTAT Str. Pasului No. 6

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA ÎȘI DA

„RENDEZ-VOUS”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

PIAȚA TEATRULUI

Și cu drept cuvânt, căci: excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea prețurilor și serviciului acestei berării, impacă gusturile clientelei celei mai exigente.